

[Agerschou]

mener, at den måde, socialministeren har forestillet sig at gennemføre undersøgelsen på, nu også er den rigtige.

Vi kan endvidere konstatere, at karensdagen har medført en ret omfattende meradministration. Det gælder f.eks. vurderingen af, hvad der er arbejdsskader; de er som bekendt ikke omfattet af karensdagen. Det gælder § 12-aftalerne osv.

Vi kan også konstatere, at der sker en forskelsbehandling med hensyn til de enkelte lønarbejders mulighed for at afvikle karensdagen. Typisk er det sådan, at de højere lønede har mulighed for at afvikle karensdagen i form af afspadsering og i form af forbrug af feriedage, mens det er de lavere lønede, der kommer til at lide et direkte løntab.

Jeg har nævnt en række eksempler på, hvorfor vi mener, karensdagen bør afskaffes jo før jo bedre, men som så meget andet her i folketinget afhænger en eventuel afskaffelse af de radikale stemmer, og det er nu lykkedes den radikale folketingsgruppe at manøvrere på en sådan måde, at vi faktisk ikke rigtig ved, om de radikale går ind for karensdagen eller ikke går ind for karensdagen. Vi kan så håbe på, at den radikale folketingsgruppe vil få problemer med det bagland, den trods alt stadig væk har, og at den vil blive kaldt til orden, så vi i løbet af forholdsvis kort tid kan få afskaffet den karensdag.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Agerschou gentager påstanden om, at det var regeringens ønske, at det var de svage grupper, der skulle betale for den påståede sociale genopretning. Det er netop det, der ikke er sigtet. Det er dem, der er beskæftiget, der skal give en håndsrækning til dem, der ikke er beskæftiget, for det er alene de beskæftigede, der er omfattet af karensdagsordningen, og hver eneste krone i besparelse på karensdagsordningen er gået direkte i statskassen. Det er ikke arbejdsgiverne, der har fået den, det er ikke amterne, og det er heller ikke kommunerne. De har fået en tilsvarende reduktion i deres bloktilskud som den forventede besparelse ved, at de ikke skulle betale første sygedag.

Det er altså et led i regeringens sanering af statens økonomi, og den har været en klar forudsætning for, at der er kommet 100.000

mere i arbejde. Det er sandheden, at de beskæftigede har givet en håndsrækning til de arbejdsløse, og effekten har vist sig. Det kan ikke nogen undersøgelse modbevise.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

For nogen tid siden påstod hr. Thor Pedersen, at han engang havde læst en bog. Det tror jeg ikke. Jeg kan fortælle hr. Thor Pedersen, at folketingets opgave er at vedtage lovgivning. I efteråret 1982 vedtog de borgerlige partier i folketinget en række love på det sociale område, og disse love gik udelukkende ud på at forringe levevilkårene for grupper i vores samfund, der i forvejen var hårdt ramt økonomisk. Jeg har nævnt et par eksempler. Jeg vil gerne gentage dem for hr. Thor Pedersen.

Et eksempel er indførelsen af varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge, som udelukkende – udelukkende – ramte langvarigt og alvorligt syge. Hvilken social genopretning er der i det for de pågældende? Vi har nævnt indførelsen af varighedsbegrænsningen for kontanthjælp, som forringede en i forvejen hårdt ramt gruppes økonomi. Hvilken social genopretning er der i det? Vi har konstateret, at karensdagen har udviklet sig til en særlovgivning for offentligt ansatte, og at den har udviklet sig skævt med hensyn til, hvilke grupper den rammer. Hvilken social genopretning er der i det? Hvad er det for en lærebog for 6. klasse, som hr. Thor Pedersen påstår han har læst?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det første, jeg vil sige, er, at jeg mente, det var karensdagen, vi havde til debat, og ikke den samlede lovpakke tilbage fra efteråret 1982. Men det, hr. Agerschou ikke har forstået, er, at forudsætningen for, at man overhovedet kan have sociale goder i dette land, er, at den offentlige sektor er i stand til at finansiere dem, og det var problemstillingen den 11. september 1982, da den nuværende regering trådte til. Hvis kursen var fortsat, som den var lagt af den forrige regering, havde man ikke været i stand til at indfri alle de sociale løfter, man havde givet også i denne sal i forbindelse med den sociale lovgivning.